

юмрукъ надъ другоселеца и само дето не го удряше още.

— Удри го, удри го! — викаше дѣдо Иванъ.

— Я чакайте! — извика кметътъ. — Тукъ законъ има. Бай Христо, седни си на мѣстото. Ти защо

ТРУДЕНЪ ЖИВОТЪ

Н. Вълчевъ

си влѣзълъ въ нивата? — обърна се той къмъ другоселеца.

— Не бе, гуспудинъ кмете, не съмъ влѣзълъ. Кончето ми е болно. Спрѣхъ се на пжтя, на самия крайчецъ на нивата. Чакай, рекохъ, да видя дали ще посегне да яде, защото, когато добитъкътъ е боленъ, не яде. И не яде. Нито единъ класчецъ не откжсна...

— Лъже, гуспудинъ кмете! — извика Илия и отвисоко, като орелъ, изгледа другоселеца.